

ЗАВРШНА РЕЧ ОПТУЖЕНОГ МОЉЕВИЋ СТЕВАНА

11 јул

Почетак у 8,15 часова

Претседник: Наставља се претрес по кривици оптуженог Михаиловића Драгољуба Драже и осталих. Друже заставниче, наредите да се уведу оптужени. (Уведени су оптужени).

Оптужене поново упозоравам да у завршној речи могу рећи само оно што није обухваћено у току претреса и што није обухваћено одбраном. Никакве опширности нећу допустити. Према томе, код завршне речи никаквих понављања не може бити, да не бих био принуђен да неког од оптужених прекидам у току саме завршне речи. Исто тако неко читање писане завршне речи не може бити. То није уобичајено.

Оптужени **Мољевићу**, приђите Суду. Изволите дати завршну реч.

Оптужени Стеван Мољевић: Високи суде, господо судије, господине јавни тужиоче, дозволите ми да у уводу своје одбране прве своје речи путем невиним жртвама.

Претседник: Пређите конкретно на вашу завршну реч. Ви сте адвокат и знате шта је завршна реч. Пре свега, усвајате ли одбрану вашег браниоца?

Оптужени Мољевић: Ја сам се са својим браниоцем споразумео да ми поделимо саму одбрану.

Претседник: Окривљени и браниоци не могу делити одбрану. Ви немате шта да делите. Вама остаје завршна реч.

Оптужени Мољевић: Споразумели смо се да о правној страни овога спора не говоримо ни један ни други, већ да то препустимо Суду, да он говори о доказном поступку и материјалу, а ја да посветим пажњу ономе што није изнето у овом процесу, а то је: јесмо ли ми имали и одржавали неку линију диктатуре или не. **О** том питању ја желим, господине претседниче, да говорим. На страни 81 оптужнице мени се инкриминише, као и осталим оптуженима из моје групе, да смо ми хтели да одржавамо диктатуру. Ја ћу покушати да докажем да то није тачно. Наш народ имао је једну тешку прошлост. У тој прошлости имао је много несрећа и недаћа. Ја сам покушао да истражим узроке тим несрећама и тим недаћама. Наш народ је претрпео у својој прошлости две велике агресије.

Претседник: Молим вас, пређите на вашу завршну реч.

Оптужени Мољевић: *Господине претседниче, ја сам у иследном поступку ставио 15 предлога. Од њих ниједан није проведен. Ја сам у доказном поступку ставио те исте предлоге, а усто још четири нова предлога. И они су била одбачени. Мени се суди само на основу онога што су други писали и радили, а ја само потписао и Гласао, а. о ономе што сам ја радио у току пуне 4 Године није се током доказног поступка чула ни једна једина. реч. И мени се чини неправо кад ми се ускраћује да сада овде о томе Говорим.*

Претседник: Ви сте оптужени и имате право на завршну реч у вези са претресом који је проведен, у вези онога што је пропуштено у току претреса, евентуално од ваше одбране, што је у тесној вези са тиме. Нека дугачка излагања, изношење историје нису потребна, јер се ради конкретно о кривици.

Оптужени Мољевић: *Господине претседниче ја сам био у покрету, -^сога оптужница оптужује као једног од идеолога. Ја сам био онај који је био претседник извршног одбора. Ја сам радио и писао. Од тога ниједне речи није прочитано овде. Од свега онога што сам ја на сектору свога рада, конституцијалне политике радио и писао, не могу ништа повући. Ја одговорност за сав тај рад примам и желим да изнесем шта сам радио.*

Претседник: Имате ли ви нешто ново да изнесете што у току процеса није додирнуто.

Оптужени Мољевић: *Господине претседниче није исказано шта је био тај рад и у чему се он састојао.*

Претседник: *Да чујемо. Изволите.*

Тужилац: *Он не зна шта је завршина реч.*

Оптужени Мољевић: *Није тачно. Ја сам прошао кроз процес који је трајао пет месеци. Сем тога ја сам адвокат и знам шта је завршина реч. Мени се овде ускраћују сва права и мени је то јако жао.*

Претседник: *Вама се не ускраћују никаква права. ПређиШе на завршину реч.*

Оптужени Мољевић: *Мој бранилац истакао је моју прошлост. Француски филозоф Верксон рекао је: да садашњост није ништа друго него само крајња тачка на линији прошлости. Ако ову сликовиту мисао само мало проширимо можемо онда рећи да ни будућност није ништа друго него пројекцирана линија прошлости преко садашњости као крајње прошлости.*

На тај начин овим путем можемо преко прошлости и садашњости упознавати људе и народе. Ја сам имао своју прошлост и своју линију. Ја то желим да докажем, да сам на тој линији остао све до данашњеГ дана.

Мене је занимало када сам се склонио у Црну Гору у планине, где сам пошао још у априлу 1941 године, стао сам да размишљам о нашој тешкој прошлости и стао сам на три питања: прво, зашто је српска средњовековна држава пала; друго питање: зашто је наше народно ослобођење трајало онако дуго и било скопчано са више жртава него код иједног народа у Европи. И треће питање: зашто

је Југославија доживела онако страшни слом и све оне несреће после њега.

Расматрајући оно прво питање дошао сам до овога: да се српски народ дошавши на Балканско полуострво населио на једно врло ровито и растрешено тле. На томе тлу се сучељавају две културе, две старе културе: јелинско-балканека и римско-латинска. Сучељавање тих култура утицало је и на зачетак наших култура које су нас раздвојиле.

Затим се поделило велико римско царство у источно и западно и онда су се водили тешки ратови.

Претседник: Какве то везе има са вашом завршном речи. Мени је непријатно што вас прекидам. *Чини ми се да ви злоупотребљавате стрпљење Суда.*

Оптужени Мољевић: *Господине претседниче, у својој адвокатској пракси од 24 године никада нисам злоупотребљавао стрпљење Суда.*

Претседник: Какве везе има долазак Словена на Балкан са вашом завршном речи?

Оптужени Мољевић: Мени је жао што сам ускраћен у доказном поступку, да будем ускраћен и сада. Мени је много жао. (Одлази на своје место и седа на оптуженичку клупу).